

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesia Cathedrali Cæsaravgvstæ. Ioannis Baptistæ Tvrricelli Responsum

Torricelli, Giovanni Battista

Romæ, 1656

Num. 6. Desumitur primum adminiculum ex priuilegio Alphonsi Reges
Castellæ anno 1134. Ecclesie S. Saluatoris concessio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13380

cupant quos quidem auctores refert *decisio sub num. 86.*
Nunc aduersæ partis argumenta referamus.

De Cathedralitate Ecclesiæ S. Saluatoris.

Cap. Secundum.

Postquam bellica virtute inter Aragonum Reges clarus Alphonfus Hispaniarum cognomento Imperator, Cæsaraugustam à Mauris vindicauit, Petro Libranæ Cæsaraugustanæ Ecclesiæ cura commissa, Episcopalem sedem in æde Saluatoris semper fuisse non controuertitur.

N. 5. Ex hoc ultimo statu quingentis ab hinc annis, & ultra deducto validè inferri ad originariam, & primordiam eiusdem Ecclesiæ Cathedralitatem, donec plenè, & concludenter probetur contrarium; Supponit ipsa decisio sub num. 1. Maximè concurrentibus adminiculis ex quibus dicta præsumptio coadiuuetur *iuxta decis. 233. num. 2. par. 1. rec.*

N. 6. Primum autem adminiculum ex priuilegio Alphonsi Regis Castellæ, Alphonsi Maurorum debellatoris priuigni, elicitur, qui salutis anno 1134. nempe ab recepta Cæsaraugusta decimo sexto, concessionem ab Alphonso, & Ranimiro superioribus Regibus S. Saluatoris Ecclesiæ factas confirmas, eandem Ecclesiam inter ceteras antiqui nominis gloria celebres præclaram nuncupat, & ad eius leuandam paupertatem Ecclesias omnes intra Episcopatum Cæsaraugustanum positas, & S. Mariæ templum expressè donat.

De hac Alphonsi concessione nequit dubitari, cum in eiusdem Ecclesiæ Archiuio priuilegium inspici possit, & de eo mentionem faciant non modo auctores in decis. relati num. 5. sed etiam Bullæ Pontificum Eugenij III. Adriani IV. Alexandri III. & Alex. IV. in quibus donationes Alphonsi, & Ranimiri, & hæc ipsa posterioris Alphonsi cōcessio cōfirmantur.

Ex hac autem concessione plura deducuntur, quæ S. Saluatoris Ecclesiæ fauent; ad rem præsentem ea tantum ponderabimus,

59

bimus, quæ de eius antiquitate Princeps asseruit; Cum enim priuilegiū Sexto decimo post Mauros expulsos anno emanauerit, vtique Princeps antiquitatis nomine non cōmendasset, quæ ex Mezquita in Ecclesiam nuper fuisset conuerſa, sed eius famam longè ante Maurorum tempora viguisse colligitur, quæ non temporis, non Barbarorum iniurijs deleta ad Alphonsi Imperium euaserit, & pijsſimi Principis ad eius leuandam paupertatem animum excitarit. Ad hoc conferunt diuertæ enunciatiuæ Casaraugustanorum Præsulum, Arnaldi scilicet in donatione anno 1255. & Garzix in vnione duarum Ecclesiarum eidem Ecclesiæ facta, anno 1398. Item Martini Aragonum Regis in priuilegio huic Ecclesiæ anno 1400. concesso, qui ijsdem ferè verbis, quibus Alphonsus, Ecclesiæ huius antiquitatem, & nobilitatem declarant.

Iuris consulti in probationibus appellatione antiqui, annorum centum tempus intelligunt, *Ita Verall. decis. 28. nu. 4 par. 1. Crauctt. & alij relati per Menoch. de arbitrar. lib. 2. cas. 3. n. 6.* Et licet verbum antiquum iuxta subiectam materiam accipiatur, attamen attento vsu loquendi, seu secundum ius comune, seu secundum consuetudinem vulgi, antiquum non dicitur quod quadraginta annorum metam non excedat, *Bald. cons. 370. num. 4. lib. 3.* In feudis verò, & concessionibus Principum antiquum dicitur quod tale à Principe fuit nuncupatum iuxta *Bald. cons. 310. num. 4. & d. cons. 370. eod. num. vol. 3.*

Quod igitur non sexdecim annis, sed pluribus ætatibus Ecclesiæ origo priuilegium præcesserit, assertionem Principis fit manifestum, qui & vetustatem, & dignitatem Ecclesiæ antiquitatis nomine simul expressit; Siquidem ex antiquitate nobilitatis argumentum desumitur; Vndè celebris illa contentio inter Aegyptios, & Scythas orta de gentis vetustate apud Iustinum *lib. 2.* atque inter eosdem Aegyptios & Phrigas legitur apud Herodotum in Euterpe: & vetustum pro nobili auctores non semel vsurpatum constat; antiquam enim

1 apud

enim Hesperiam dixit Virgil. Aeneid. lib. 1.

Terra antiqua potens armis atque ubere glebae.

Quem immitatus Silius initio sui Poematis,

Da musa decus memorare laborum

Antiqua Hesperia.

Idem Virgilius Aeneid. 4.

Et Troia antiqua maneret.

Et rursus eod. lib.

Carthago aut antiqua Tyrus.

Quibus in locis antiquam idest nobilem Seruius interpre-
tatur.

Accedit non incongrua observatio circa causam concessio-
nis, quam scilicet ex ipsis Principis verbis (unde conclu-
dens probatio deducitur ad Theor. Bald. in l. 1. C. de falsi-
caus. adiect. leg.) non nisi templi antiquitatem fuisse constat,
quæ cæteris Hispaniæ Ecclesijs præcellens Regiam liberali-
tatem in se convertit; Ideo cum narrata vetustas habeat se
per modum causæ ad id, quod in privilegio continetur, cõ-
cludenter probat Ecclesiæ existentiam ante Maurorum
tempora, quorum sub iugo longis calamitatibus eadem
afflicta asseritur ad tradit, per Bald. conf. 263. num. 3. vol. 1. &
Mascard. de probat. concl. 1234. num. 90. & seqq. præsertim
cum in re antiqua versemur, quo casu Principis verba, in
quibus eius intentio fundatur, plenè probant etiam in præ-
iudicium tertij, Craues. de antiquit. temp. cap. 2. nu. 25. Ma-
scard. d. concl. 1234. num. 118.

Secundum Adminiculum clarissimi Historici, atque inter Ara-
gonensium rerum Scriptores facile Principis, Hieronymi
Zúritæ præbet auctoritas, qui in indicibus lib. 1. fol. 43.
Ecclesia, inquit, Casar-Augustana primis propagata Christiani-
tatis Religionis seculis sacra, & S. S. Valerij ac Bravlij infulis, ac
ac Vincenij Martyris illustrata doctrinis, Sacrorumque Con-
ciliorum Sanctionibus orbis Christiani celebratione commemo-
rata, à nefarijs impij cultus vestigijs solemnibus ceremoniarum
Religione expiata, & Deo Opt. Max. Servatori ex voto quod
Impe-